

CHLÉB DĚTÍ

BILL MERCER

(červenec 2000, konference Living Word/Omega Message,
Mahomet, Illinois)

Otče, děkuji Ti za tuto příležitost, že před Tebou smím stát; že mohu předstoupit před Tvůj lid. Je to příležitost, kterou nikdy nesmíme brát na lehkou váhu. Hospodine, dej, aby každé slovo, které vyjde z mých úst, přišlo přímo od Tvého trůnu. Zabraň tomu, Pane, abychom viděli cokoli lidského. Nechť je Tvůj Syn Ježíš dnes ráno na tomto místě vyvýšen. Kéž tu není jediné srdce, které by dnes na tomto místě nepokleklo před jménem Ježíš.

Otče, jen Ty sám můžeš dát Své Slovo. Jen Ty můžeš Své Slovo dokonat. My jsme jen nádoby ve Tvé ruce. Pane, očisti moji nádobu. Pročisti ji. Nechť sestoupí oheň. Nechť vše, co pochází z těla a tělesnosti, zemře, aby mohl být zjeven Kristův život. O to Tě žádáme a věříme, že to naplníš, protože o to prosíme ve jménu Tvého milovaného Syna, našeho milovaného Ježíše. Amen.

Když dovolíte, dříve než přistoupíme k samotnému slovu, rád bych se s vámi podělil o jednu či dvě věci. Mám dojem, že toto je jedno z nejobtížnějších poselství, na jaké jsem se kdy pokoušel připravit. Většinou nemívám takové problémy.

Asi před osmi týdny začal Bůh uprostřed nás ve Skotsku jednat a já bych vás chtěl povzbudit něčím z toho, čeho jsme byli svědky. Před osmi týdny k nám přijel jeden mladík z Glasgow. Bydlíme na venkově na západě skotské vysočiny asi padesát mil od Glasgow. Abyste se dostali až k nám, musíte vyjet do hor. Je to nádherné místo, jsme jím velice požehnáni, ale co se týče normálního přirozeného pohledu na věc, žijeme daleko na poušti. Mimochodem víte, že to je místo, kde se člověk setkává s Bohem – na poušti?

Bůh vysílá Svůj lid na Svou žen a bratr Peter (ze Schuyleru) mi vyprávěl o tom, jak byl v Indii a viděl, jak Bůh slouží kulhavým, chromým, slepým a bezmocným, pro něž už neexistuje žádná naděje. Když jsem byl na cestě sem, Bůh ke mně v letadle začal mluvit skrze svatební hostinu v Matoušovi 22 a večeři v Lukášovi 14. Velice jasně mi ukázal, že pozvání patřilo nejprve

těm nejbližším, těm, které Král znal. Jenže oni ho odmítli, měli spoustu výmluv a šli svou vlastní cestou. A tak Král velice nahněvaně řekl: „Nechte je být. Rozhodli se.“ Pak se rozhlédl a řekl: „Vyjděte do ulic a na rynky.“ A tak vyšli do ulic a na rynky a shromáždili hosty; a Král se radoval. Avšak řekl: „Stále jsou v mém domě prázdná místa. Vyjděte ještě dále na rozcestí a mezi ploty.“

To už bylo jeho třetí volání, a já věřím, bratři, že se dnes nacházíme v této třetí fázi. Nedělá Bůh vždy věci po trojicích? Vždycky to tak dělá. Věřím, že v této době jsme dospěli do třetí fáze Božího volání, a já vám říkám, že Jeho volání už nepatří babylonskému církevnímu systému. Je Bůh nechává, aby šli svou vlastní cestou. Pokud se rozhodnou usilovat o zlaté zuby a zlatý prach, necht' tak činí. Avšak Bůh v tom konání není a nemá v něm nejmenšího dílu. Věřím, že Bůh sňal Svou ruku z jejich skutků a řekl: „Co je příliš, je příliš!“ Bůh řekl, že soud započne od domu Božího, a pokud naše srdce usilují o tyto věci, Bůh nám je dá a dovolí nám, abychom šli svou vlastní cestou. I v tom je Boží milost a Boží soud. Věřím, že v této době zakoušíme poslední volání! Nemám o tom nejmenší pochybnost.

Když jsme v Bohu začali chodit v tomto slově (není tomu zase tak dávno), cítil jsem se v západním Skotsku velice osaměle, protože tehdy ke mně Pán začal mluvit o „*Božím ostateku*“. O tom svatém ostateku, o němž se mluví v celém Písmu. Začal jsem ostatek studovat a hodně času jsem strávil studiem církevní historie. Začal jsem v roce jedna a pročetl jsem celých 2000 let historie církve. Víte, že během těch 2000 let tu vždy byl Boží ostatek – svatý ostatek, který nikdy nepoklekl před Bálem? Zjistil jsem, že tomu tak skutečně bylo všude, kam jsem se podíval. Také jsem zjistil, že ti, kteří ostatek tvořili, byli bez výjimky vždy nazýváni „heretiky (kacíři)“. Věděli jste to? Když mi někdo z Kanady vyprávěl o Georgeovi Warnockovi, řekl jsem si: „To musí být jeden z toho ostateku. V Anglii totiž existuje seznam heretiků a on se na něm nachází někde přímo uprostřed!“ Takže pokud jste „... *povolání, a vyvolení, a věrní*“ (Ref. Zjevení 17,14), počítejte s tím, že se dostanete na seznam heretiků.

Devět měsíců jsem kázal o Božím ostateku jen hrstce lidí a pokaždé, když jsem se snažil přejít k jinému tématu, Bůh mě zarazil a řekl: „Kaž ostatek!“ Nakonec jsem Otcí řekl: „Otče, ti lidé si budou myslet, že neznám nic jiného než slovo ‚ostatek‘!“ Bůh řekl: „Jen pokračuj a dělej to, co máš!“ A tak jsem plných devět měsíců kázal o ostateku. Nikdy jsem o tom od nikoho jiného neslyšel. Neslyšel jsem o nikom jiném, kdo by kázal o Božím ostateku, a tak

jsem ke konci toho období řekl: „Otče, potvrď mi svoje slovo. Cítím se tu osaměle.“

A Bůh si dal tu práci a přivedl na skotské ostrovy člověka až z Jižní Afriky. A tak mi jednou ráno z jednoho toho ostrova zavolal člověk a řekl: „Býval jsem mezinárodním bankéřem. Ale Bůh mě poslal. Chce, abych vás navštívil a mluvil k vám a vašim lidem.“ Odvětil jsem: „Lidem! Když dáme dohromady tu hrstku, co tu máme, tak uvidíte nanejvýš Boží ostatek!“ On na to: „Chci přijet. Nepřicházím kvůli velkým počtům. Na to já nejsem.“ Ten muž tedy přijel a tři hodiny nás vyučoval o Božím ostatku. Chválím Boha, že je věrný! Vždy potvrdí Své slovo, a pokud jsme věrní i my, On Své slovo naplní. Haleluja!

Trvalo to dalších pět let a až teprve nedávno jsme začali vidět jemné Boží jednání mezi našimi lidmi. Před osmi týdny v sobotu večer k nám přišel jeden člověk. Řekli jsme mu: „Nechod' domů, pojd', zůstaň u nás.“ V neděli ráno přišel mezi nás a bratři se kolem něj shromáždili. Nevěděli jsme, že je narkoman. Požádal nás o modlitbu. Modlili jsme se a věřili, že v Ježíšově jménu zlomíme to pouto, ve kterém vězel. Tento muž byl okamžitě osvobozen, a to nejen z drogové závislosti – jako přidruženou prémii dostal i vysvobození ze závislosti na nikotinu. Bratři, náš Bůh nedělá polovičatou práci. Pokud se k Němu naše srdce obrátí, Bůh Svou radost a Své potěšení naplní! V Žalmu 37 se říká, že: „Když se budeme těšit v Hospodinu, dá nám žádosti našeho srdce.“

Toho muže jsme viděli osvobozeného! Tři roky se snažil přestat se svou závislostí a pokaždé, když se o to pokusil, nezvládl abstinenční příznaky (pocení, svalové křeče, zvedání žaludku). Nicméně toho dne s tím tento muž přestal a Bůh mu daroval zázrak!

Rád bych vám řekl ještě něco, co se tehdy stalo. Dostal jsem pro něj slovo. Bylo to poněkud těžko pochopitelné slovo z Jeremiáše. Když se vracel domů, zastavil se ještě v jednom místním sboru v Glasgow. Hádejte, o čem jejich kazatel ten večer kázal. Bůh mu stejné slovo mluvil ještě jednou. Takový je náš Pán! Ten muž už nepotřeboval dále přesvědčovat o tom, že k němu Bůh mluvil!

O týden později (poté, co byl v Pánu jeden týden!) k němu Hospodin promluvil a řekl mu: „Chci, abys navštívil Johna.“ Šel tedy v Glasgow ke svému příteli Johnovi. Johnova matka ho nechtěla ani vidět. Řekla mu: „Nenosíš nic než špatné zprávy! Vypadni odtud!“ Odvětil: „Ale já jsem našel

Ježíše.“ Ona na to: „Nevěřím ti ani slovo! Vypadni a nepřibližuj se k mým dveřím!“

Jak tak odcházel, přemýšlel: „Pane, opravdu jsem Tě slyšel? Opravdu jsem slyšel mluvit Boha?“ V příštím okamžiku narazil na jednoho z Johnových bratrů a ten se ho zeptal: „Co tu děláš?“ Odpověděl: „Hledám Johna.“ On mu řekl: „Tady ho nenajdeš, je v Námořní nemocnici na psychiatrické jednotce. Předávkoval se; momentálně je v bezvědomí.“ (Bratři, Bůh přichází vždycky včas! Vždycky včas!)

Vzal si tedy svoji novou Bibli, kterou právě dostal, a šel do nemocnice. Vstoupil dovnitř a podíval se na Johna. Ten se právě v okamžiku, kdy vcházel do pokoje, probрал z bezvědomí (Bůh přichází vždycky včas!). A tak mu začal říkat o Ježíši a o tom, co pro něj Ježíš učinil. Řekl mu: „Nech si tuhle knihu. Je celá o Ježíši. Přečti si ji.“

Šest dní tam chodil den co den, až šestého dne (v sobotu) řekl psychiatrovi: „Dovolíte mi, abych vzal Johna na návštěvu k jedněm lidem, kteří se za něj budou modlit? Slibuji, že vám ho přivedu zpátky.“ V neděli ráno ho vzal padesát mil na shromáždění a my jsme udělali stejnou věc jako předtím. Bratři se postavili dokola, modlili se za něj a Bůh se Johna dotkl! A to tak, že když se druhého dne ráno vrátil do nemocnice, psychiatr ho propustil jako absolutně zdravého!

Divíte se, proč to ve mně tak bublá? Tyto věci jsou velice vzácné! **TOTO JE NÁŠ BŮH!** Bratři, On stojí na těch rozcestích a mezi ploty a i my na nich musíme stát, abychom tyto lidi uvedli na hostinu! Bůh připravil svoji svatební hostinu a chce ji mít plnou ještě dříve, než se rozpoutá Jeho hněv.

O pět dní později tito dva muži obdrželi zvláštní požehnání. Bůh jim dal milost, že mohli ráno odvézt jednoho člověka do práce. Byli v pět hodin ráno uprostřed Glasgow, na ulicích nebyla ani duše. Až na jednoho člověka. Jeli po silnici špatným směrem a tohoto člověka spatřili. Zastavili se a mluvili s ním. Náhodou to byl jejich kamarád, který právě v zoufalství odešel z domu, protože se po hádce se ženou rozhodl opustit ji i svoje děti. Měl také problémy s drogami. Nebudu vám tu vyprávět další podrobnosti, jen to, že tento muž nyní také chodí do shromáždění. Ještě s jedním bratrem se chystá na konferenci do Prahy.

Minulou neděli nás navštívil další člověk a během posledních dvou měsíců nebylo týdne, kdy bychom někoho nevedli k Ježíši. Každý týden! Bratři, děje se to tady? Položím vám otázku: Kdy jste naposled někoho vedli k Pánu

Ježíši a představili jste ho svému Spasiteli? O tom je radost v nebesích! Můžeme skákat, můžeme tancovat a můžeme křičet, ale tehdy, když vedeme někoho k Ježíši a představíme mu ho, tehdy se andělé radují (Ref. Lukáš 15,1-7). „Rozcestí“ a „mezi ploty“ jsou tam venku a lidé hladovějí.

Víte, co opravdu rád dělávám? Každé úterý ráno chodím do Teen Challenge a mluvím tam o Ježíši. Vždy dostanu tři hodiny na to, abych se s těmi muži sdílel. A ve čtvrtek zase chodím na detoxikační jednotku.

Znám jednu drobnou ženu, jmenuje se Maxie Richards. Tenkrát před jedenácti lety (v roce 1989) to byla taková nenápadná Angličanka, která se starala o své vlastní věci. Když se tehdy modlila v Anglikánské katedrále, přistoupila k ní nějaká žena a zeptala se jí: „Nevzala by sis někoho k sobě domů? Je tu jedna žena, která potřebuje někde přespát.“ (Neřekla Maxie, že se jedná o svobodnou matku s dítětem.) Maxie odpověděla: „Ano, vezmu.“ Další důležitou věcí, kterou jí také neřekla, bylo, že ta žena je drogově závislá. Nakonec to dopadlo tak, že místo jedné noci strávila ta žena u Maxie celé tři měsíce. Než tyto tři měsíce skončily, poznala Ježíše! A i po těchto několika letech s Ježíšem stále chodí!

Od té chvíle Maxie Richards odevzdala svůj dům Hospodinu. Nicméně pak udělala něco, čeho dodnes lituje. Dovolila, aby do této práce vstoupily sociální služby. To, o čem mluvila Janet na předchozím shromáždění, je veliká pravda. Stejný problém máme v Británii. Sociální služby jsou v Británii aktivovány duchem antikrista. O tom není pochyb! Na konci tohoto věku se budou snažit zničit a odstranit jakýkoli křesťanský vstup do životů lidí. Neříkám to jen tak. Říkám to proto, že jsem to zažil a viděl. Po osmnácti měsících Maxie viděla, jak se celé její dílo hroutí, a musela začít znovu od nuly. Teď už si z vládních peněz nevezme ani penny, aby jim v žádné fázi neumožnila do té práce zasahovat. Věří, že Bůh ji poslal, aby tuto práci vykonávala, a Bůh je dokonale schopen zabezpečit Svůj lid i Svoje dílo.

Nejsme žebráci! Hospodinu patří „*dobytek na tisíci horách*“ (Ref. Žalm 50,10). Může prodat několik volků, kdykoli se mu zachce. Cožpak jste zapomněli? Bůh je naše zaopatření! „*JEHOVAH-JIREH*“ – BŮH, KTERÝ ZAOPATŘUJE! Kdykoli od této skutečnosti odhlédneme a uchýlíme se k člověku jako k tomu, který nás zabezpečí, dostaneme se na velice složité místo, které v žádném případě není místem zbožnosti.

Do domu této ženy dodnes přicházejí lidé. Vlastní jen malý domek se třemi ložnicemi. V současné době má u sebe sedm lidí (někteří spí na zemi)

a pomáhá jim projít detoxikací. Moc rád tam chodím. Mám možnost tam docházet pravidelně a kázat o Ježíši, říkat těm lidem o Boží moci a vytahovat je z jámy; a stavět jejich nohy na pevnou skálu!

Byl jsem svědkem toho, jak se Bůh dotýká mladých mužů tím nejpozoruhodnějším způsobem. Týden co týden vidíme lidi přicházet k Ježíši. Víte, to nádherné na tom, když jim kázete nebo je učíte nebo se s nimi sdílíte, je, že jim nemusíte říkat: „Jste hříšníci.“ Když mluvíte o tom, že „...*všichni*‘ *zajisté zhřešili*“ (Ref. Římanům 3,23), přesně vědí, o čem mluvíte.

Jednou jsem seděl v Teen Challenge, mluvil s těmi mladými muži a říkal jsem jim: „Napište si na papír svoje největší přání. Po čem toužíte ze všeho nejvíc?“ Bylo jich tam tehdy sedm a myslím, že dva nebo tři z nich řekli, že to, po čem touží, je „život“. Neznali nic jiného než smrt a pár z nich jen tak napsalo písmena slova „ž-i-v-o-t“. Když jsem to uviděl, pomyslel jsem si: Haleluja! Znam „*Knížete (dárce) života*“ (Ref. Skutky 3,15) a On je „*cesta, i pravda, i život!*“ (Ref. Jan 14,6). A tak jim představíte Ježíše; a vidíte, jak se jich dotýká Boží sláva a proměňuje je.

Minulou neděli přišel na shromáždění dopředu jeden člověk. Bylo mu, řekl bych, něco přes sedmdesát. Přišel ke mně a řekl: „Víš, mám problém. Koptám, a to ze mě dělá velikého ...“ Odpověděl jsem mu: „To není tvůj problém! Tvým problémem je, že neznáš Ježíše. Koptání tě opustí, až Ježíše poznáš, protože Bůh s tím pak může naložit. Tvým hlavním problémem je, jestli znáš Ježíše?“ Řekl: „Ne, neznám.“ A dodal: „Vždy jsem byl členem církve.“ Mluvil o tom, že byl vždy členem té nebo jiné organizace a vždy dělal to či ono. Zeptal jsem se ho: „Znáš Ježíše?“ Toho rána dal Ježíši své srdce!

Bratři, o to tu jde. Můžeme se nechat uchvátit svými doktrínami a naše doktríny se nám mohou proměnit v tradice a můžeme být velice nábožní, jenže pokud u toho skončíme a nepřivádíme lidi k Ježíši, pak nám unikl smysl toho, k čemu jsme povoláni! Víte, existuje tu vysoké povolání!

Kdysi jsem navštívil jednu organizaci. Nebudu ji jmenovat, nicméně oni věří tomuto druhu a typu zjevení, o kterém mluvím. Jejich situace je však jednou z nejsmutnějších, jaké jsem kdy viděl. Úplně se oddělili od světa, protože si myslí, že jsou vyvolenější než kdokoli jiný a že nemusí zvěstovat evangelium. „To mohou dělat jiní! My už jsme se dostali dál!“ Myslím si, že je to jeden z nejsmutnějších podvodů, jaké jsem kdy viděl nebo o nich četl

a o jakých jsem kdy slyšel. Nebyl jsem schopen těmto lidem dokázat, že to je naše povolání: „Jděte do celého světa a čiňte mi učedníky!“

U nás ve shromáždění je jeden mladý muž. Jmenuje se Mario. Většina z vás už mě o něm slyšela vyprávět. Před nedávnem málem zahynul při auto-nehodě, ale Bůh ho úžasně pozdvihl a učinil pro něj zázrak. Tento člověk, který ležel na jednotce intenzivní péče, odešel o dva dny později z nemocnice díky Božímu zásahu po svých. To je Mario.

Před třemi týdny jsme na shromáždění Maria postavili dopředu a vzkládali jsme na něj ruce. Vložili jsme na něj povolání evangelisty, protože tento člověk má srdce. Stará se o malý obchod s levným zbožím v našem městečku. Jednou ke mně přišel, protože se do něj nějakí jiní křesťané pustili a řekli mu: „Pracuješ pro Boha jen na částečný úvazek! Musíš jít na biblickou školu.“ A řekli mu, že musí udělat to a ono. A on se opravdu začal cítit jako „částečný úvazkář“. Já však neznám většího „pracovníka na plný úvazek“, než je Mario! Posadil jsem si ho a řekl jsem mu: „Poslouchej, Mario, na svém místě a ve svém malém krámku máš daleko největší prostor a dosah pro Boží dílo v celé oblasti. Když procházím městečkem, kde bydlíš, a zeptám se někoho na Maria, každý mě nasměruje na tvůj obchod. A když se na tebe někoho zeptám, řekne: „Jó, to je křesťan. Pořád mluví o Ježíši.““

Víte, mnozí lidé, kteří chodí do jeho obchodu, patří k těm, kteří by nikdy nepřišli do církve. Jsou to totiž narkomani, jsou to svobodné matky, zapuzení, chromí, kulhaví a slepí. Víte, kam chodí do shromáždění? Chodí do obchodu za Mariem. Když mají problém, jdou k Mariovi a ptají se ho. Mario pravděpodobně zasáhne během jediného týdne více lidí než všechny církve v celém městě za rok! Přesto se lidé rouhají a říkají, že nepracuje naplno! Kéž jim Bůh odpustí.

K jednomu z největších úpadků prvotní církve došlo, když rozdělili tělo Kristovo a položili ho do dvou úrovní: jednu nazvali „duchovenstvem“ a druhou „laiky“, a nazvali to Kristovou církví. Když to udělali, postrčili církev přímo zpět do pohanského babylonského systému a vše pobrali s ním. V Božím království nejsou žádní pracovníci na částečný úvazek! Pokud nejste v tuto chvíli na sto procent v Božím království a každým dechem nesloužíte Hospodinu, pak nejste na místě, kde vás Bůh chce mít.

To byly některé z těch věcí, které v tomto čase vidáme. Jsme svědky toho, jak Bůh jedná. A tyto věci vidíme ne proto, že bychom si to nějak zasloužili, ale proto, že Bůh je milostivý. Posledních pět let říkáme lidem:

„Když se ponížíte, Bůh vás povýší.“ Lidé to slovo uchopili a víte, že to je jedno z prvních shromáždění a obecenství malých skupinek, ve kterých jsem kdy byl, kde jsem neviděl nikoho usilovat o přední místa? Nikoho jsem neviděl usilovat o to, aby byl lepší než ten druhý. Vidím lidi se srdcem služebníků. Vidím „*doulos*“ (otroky) Boží. Lidi, kteří si Bohem nechali vymezit svoji cestu. Ty, kteří jen chtějí sloužit.

Když jsme dnes ráno vcházeli do dveří, jedna drahá sestra nám řekla: „Víte, já pamatuji Corrie Ten Boom.“ Odpověděl jsem jí: „Sestro, můžu ti říct jeden malý příběh o Corrie?“ Odvětila: „Ano, prosím.“ A tak jsem jí vyprávěl o jednom svém příteli, který kdysi, ještě jako mladík v 70. letech, jel s organizací „Youth With a Mission“ („Mladí s misí“) na Olympijské hry do Německa. Ubytovali je tehdy na nějakém hradě. Říkal mi: „Na tom hradě nás bydlelo asi 180, ale velikostí odpovídal tak asi na osmdesát lidí, takže jsme měli velice úzké obecenství. Když jsem ráno sešel do přízemí, uviděl jsem tam dvě staré ženy v zástěrách kolem pasu. Nejprve na kolenu leštily podlahu, a pak odcházely směrem k toaletám, aby vyčistily i je. Pomyslel jsem si: ‚Mohl bych jim požehnat,‘ a tak jsem k nim přistoupil a řekl: ‚Dobré ráno! Bůh vám požehnej!‘ A myslel jsem si, že jsem splnil svůj úkol.“

Dále pak vyprávěl, co se stalo ve středu toho týdne: „Šel jsem na shromáždění a jedna z těch starých žen stála vpředu na pódiu a mluvila. Jmenovala se Corrie Ten Boom.“ Řekl mi: „Naučilo mě to lekci. Pokud chceš být vpředu, raději padni na kolena a nauč se čistit záchody a mýt nohy.“

Když jsme dnes vcházeli do dveří, naše drahá sestra mi řekla něco, co se mě dotklo a vstúpilo se mi do mysli. Řekla: „Slova mohou být laciná.“ Ježíš řekl: „Pokud tyto věci slyšíte a nečiníte je, pak jste jako ten muž blázen, protože stavíte svůj dům na písku.“ (Ref. Matouš 7,26). Až přijde soužení a rozpoutá se trápení a až bude vylit Boží hněv a budou vylity ty nádoby (koflíky), neobstojíte, pokud nebudete založeni na té Skále a s Kristem skryti v Bohu! Toto kážeme našim lidem a oni jsou připraveni. Jsou připraveni na holocaust, protože, bratři, ten přichází; a v něm nebudou žádní „vytržení“.

Přemýšlím o ... Mimochodem, to byl jen úvod. Opravdu jsem vás chtěl povzbudit. Mám lid ... Vlastě nemám lid, ale spíše – Bůh má lid a já jsem součástí toho lidu (nechť mi Bůh tu myšlenku na „můj lid“ odpustí). Zkrátka jsme ve skupině lidí, kteří se naučili být služebníky jeden druhému. Otevřeli jsme jeden druhému své domovy. A oni nyní otvírají své domovy bezdomovcům.

Loni jsem řekl Otci: „Nerozumím tomu. Modlil jsem se za schizofreniky a jakoby se nic nedělo; a vím, že ten nedostatek není na Tvé straně. Můžeš mi to vysvětlit?“ Právě teď máme u nás doma dva schizofreniky. (Bůh mi to vysvětluje.) Chápete to?

Jedním z nich je dvacetisedmiletá dívka. Před deseti dny nás navštívili její uplakaní rodiče. Otec pracuje jako správce zámku jen kousek od nás. Majitel zámku je vlastníkem půdy celé oblasti Argyle. Ten otec mi volal, že mají zoufalý problém s jejich nejmladší dcerou, které je dvacet sedm let. Zeptal jsem se: „Co je to za problém?“ Odpověděl: „Kromě jiných věcí je to alkohol.“ Pila jeden a půl lahve vodky denně a ukázalo se, že také brala léky na psychiku (po kterých vypadala jako zombie), protože to lékaři lidem předepisují. Brala antidepresiva a Valium, aby mohla spát. Už jste někdy slyšeli o tak smrtícím koktejlu? Dvacet sedm let! Je to krásná dívka, ale s takovou životosprávou neměla šanci vydržet déle než šest měsíců. Byla to situace - buď se něco stane, nebo zemře.

Majitel zámku zjistil, že tam bydlí se svými rodiči, a řekl: „Ne na mém pozemku! Vystěhujte ji. Měla by být v nemocnici.“

To poslední místo, kam ji chtěli poslat, byla psychiatrická klinika. Víte, co se psychoanalytici snaží alkoholiky v psychiatrických léčebnách naučit? Snaží se je naučit, jak se stát „společenskými pijany“. Takže chápete, proč rodiče nechtěli, aby tam šla. Už tak byla plná drog.

A tak jsme je požádali, aby ji poslali k nám. Je u nás už týden. Ještě než jsem odjížděl, vysadila Valium a spí pravidelně. Veškeré abstinenční příznaky odezněly. Zjistila, že může vypustit léky na psychiku. Poslední věc, která ještě zůstala v jedné, jsou antidepresiva; a ta „ve jménu Ježíše“ odcházejí! Dábel má možná moc, ale svatí Hospodinovi mají autoritu nad vše-likou mocí nepříteli! **NEEXISTUJE ŽÁDNÁ DROGA ANI ŽÁDNÝ ZVYK, KTERÝ BY VE JMÉNU NAŠEHO JEŽÍŠE NEMOHL BÝT ZLOMEN!** Vyhlašuji to dnešního rána a vyhlašuji to proto, co vidím, že se v Bohu děje – pokud máte ve svém životě nějaký zlovyk nebo závislost, musíte s ním jednat a vzít si zpátky území, které jste dali nepříteli.

Dovolte mi říci následující – a tak to vnímám, protože jsme uprostřed toho a jednáme s tím – jsem přesvědčen, že pouta začínají tím, že sami dáte nepříteli své území. Pokud jste křesťané, nepřítel ve vás nemá žádná práva, až na to, které mu vy sami dáte – ať už svojí nevědomostí nebo vzpourou nebo neposlušností. Pokud se uchováte v čistotě a budete poslušně chodit se

svým Bohem, ďábel se vás nemůže dotknout. Nemá na to právo! Je pod zákonem a může si vzít jen území, které mu legálně předáte! Prosím, pochopte to, protože v Těle Kristově lidé hynou pro nedostatek poznání. I na tomto místě jsou dnes ráno lidé, kteří to potřebují slyšet! Jsou zde skrytí hříšníci, kteří si myslí, že všechny ostatní oklamou, ale Bůh je má přečtené. Jediní oklamání jsou oni sami!

Chci vám dnes ráno říct, že existuje určitá hranice, která se pojí se zlozvykem, a když tento zlozvyk danou hranici překročí, stane se z něj závislost. V tomto bodě ztrácíte sílu své vůle a vládu nad danou oblastí svého života. V této chvíli se zlozvyk stává démonickou záležitostí.

Vím naprosto jistě, že se démoničtí duchové přenášejí homosexuálním chováním a smilstvem. Viděl jsem to a zažil jsem to. Takže to znám ze zkušenosti. Tyto věci je třeba říct, protože nečistí duchové se drží svého území a lidí i na tomto místě dnes ráno nebo lidí, které znáte. A je nutné, abyste věděli, jak s nimi v Bohu naložit!

Navíc je třeba mít na paměti, že pokud nechodíte v Kristově charakteru a v Jeho přirozenosti, nepoužívejte Jeho jméno – nemáte na to právo. V tom okamžiku však, kdy v Kristově jménu a charakteru chodíte, máte autoritu k tomu, abyste použili Ježíšovo jméno.

Nevím, proč jsem se vydal touto cestou, ale věřím, že to dnes ráno někdo potřebuje slyšet. Někteří lidé nepochopili, že závislost není omezená na drogy a alkohol, ale že jsou tu dnes ráno jazyky, které musí být očištěny z démonické posedlosti. Jazyky, které švihají lidi, které lidi kritizují, které lidi ponižují a působí rozdělení a sváry v Těle Kristově. Aktivuje je démonická síla, protože se dostaly mimo kontrolu.

Bratři, Bůh nám před pár lety ukázal něco velmi důležitého. Strávil jsem tehdy více času neustálým vypínáním televize než jejím zapínáním, protože televize umožňovala mocným silám temnoty vstup do našeho domu. Největší svoboda, jakou jsme kdy zažili, byla, když jsme se s manželkou dohodli, že se jí zbavíme. David Wilkerson řekl, že největší svoboda, jakou on kdy zakusil, byla, když vzal televizi, kterou tehdy měl, odnesl ji na zahradu a rozštípl ji sekerou vejpůl. Řekl: „Byl jsem osvobozen!“ A dodal: „Byl jsem závislý na sportu. A vždy v sobotu, když jsem měl připravovat slovo pro Boží lid, jsem celé hodiny sedával a nedělal nic jiného, než se díval na sport.“

Víte, že to může vytvořit závislost? Víte, že jsou svatí Hospodinovi, kteří jsou závislí na pornografii, na Internetu? Domnívají se, že je to skryto, ale myslíte si, že Bůh je slepý? Myslíte si, že vypnul? Myslíte si, že to nebude soudit?

Divíte se, proč už nechodíte v Boží moci jako dříve? Divíte se, proč už nemáte moc, proč už více nemáte lásku a proč už ve vás není soucit s těmi bratry, kteří trpí? Divíte se proč? Proč tedy neprozkoumáte sami sebe. Vždyť Bůh řekl, že než budete jíst chléb, máte „zkusit“ sami sebe (Ref. I. Korintským 11,28; 13,5). Víte, že jste Tělo Kristovo, rozlomené pro lidi, kteří stojí vně?

Možná už bych mohl začít se slovem. Najděte si, prosím, se mnou I. Korintským 1. Dnes ráno, když mě bratr Tom vezl z hotelu až sem, vysvětloval jsem mu: „Víš, mám velmi jednoduchý způsob studia Písma. Začnu vždy v Genesis a v Matoušovi; a propracovávám se dále.“ Dělán to denně. Čtu Starý zákon a čtu i Nový zákon. A také se každý den scházíme jako rodina a čteme jeden Žalm. To je náš společný čas ve Slově. A mnohdy pro nás Otec má ke čtení i další věci.

Zjistil jsem, že pokaždé, když se dostanu do situace nebo na místo, kde něco potřebuji, že to, co jsem ráno četl, se naprosto přesně týká potřeby, kterou mám. Dnes ráno jsem četl I. Korintským 1,10 a když se tu postavil Pete, slyšel jsem ho, jak mluví proti „rozdělení“. Bylo to těsně před tím, než mě představil. Pomyslel jsem si: „Díky, Pane. Četl jsem tedy na správném místě.“ Protože o tom se tu v I. Korintských mluví. Začneme ve verši 10:

„Prosímť pak vás, bratří, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednostejně mluvili všickni, a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte (prosím poslouchejte tato následující slova) dokonale spojeni jednostejnou myslí, a jednostejným smyslem (rozpoznáním). Nebo oznámeno jest mi o vás, bratří moji, od domácích Chloe, že by mezi vámi byly různice (sváry). Míním pak toto, že jeden každý z vás říká: Já jsem Pavlův, já Apollův, já Petrův, já pak Kristův. Rozdělen-liž jest Kristus? Zdali Pavel ukřižován jest za vás? Aneb zdali jste ve jménu Pavlovu pokřtěni byli? Děkuji Bohu, že jsem žádného z vás nekřtil, než Krispa a Gáia, aby někdo neřekl, že jsem ve jménu svém křtil.“

Verš 17: *„Nebo neposlal mne Kristus křtíti, ale evangelium kázati, ne v moudrosti řeči, aby nebyl vyprázdněn kříž Kristův. Nebo slovo kříže těm,*

kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest.“

Zběžně jsem se podíval na ta slova: „*dokonale spojeni*“. Je to překlad řeckého slova „*katartizo*“. Toto slovo vzniklo sloučením slov „*kata*“, což znamená „s“, a „*artios*“, což znamená: „přízpůsobit, upravit, ukončit nebo dokonat.“ Pokud s námi Bůh bude dnes ráno jednat, tak svoje dílo dokoná: dovede ho do dokonalého, završeného, přízpůsobeného konce. V Židům 10,5 je psáno: „*Oběti a daru nechtěl jsi, ale tělo jsi mi způsobil (připravil).*“ To tělo, které bylo připraveno před 2000 lety, je stále připravováno! Dnes! Bůh to dělá a bude dělat dál – v Duchu!

Židům 10,10: „*V kteréžto vůli posvěcení jsme ...*“

Židům 10,14: „*Nebo jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteříž posvěcení bývají.*“

Věděli jste, že vaše posvěcení bylo „učiněno dokonalým“ před 2000 lety na Golgotě? Tehdy bylo uděláno vše, co bylo nutno udělat, a pokud nechodíme na tom místě v Bohu a nechodíme Jeho způsobem, není to proto, že by nám k tomu Bůh nedal prostředky!

Nikdy nepůjdeme spolu („*dokonale spojeni*“), dokud sami osobně nebudeme na tom místě v Bohu chodit. Nemluvím o ekumenismu. Ekumenismus je člověkem vytvořený prostředek, který nevede nikam jinam než k oklamání. Přesto Bůh formuje tělo, které chce mít „*dokonale spojeno*“.

V Židům 13,20 je psáno: „*Bůh pak pokoje... pro krev smlouvy... učiniž vás způsobilé (dokonalé) ve všelikém skutku dobrém.*“

Petr (v I. Petrově 5,10) používá stejné rčení a říká:

„*Bůh pak všelike milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonalé vás učiň, utvrd', zmocni, i upevni.*“

Oč myslíte, že tu jde? Bůh bude mít dokonalé, dokončené tělo – „*dokonale spojeno*“!

V Galatským 6,1 se píše: „*Bratří, by pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti (jemnosti; duch Ježíšův), prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín.*“

Bratři, pokud nejsme schopni pokleknout vedle svého bratra, vzít ho kolem ramen a plakat s ním, nikdy ho nevidíme obnoveného (napraveného).

Jak říkal včera večer bratr Tom – nesmí mezi námi být žádná komunikační propast.

A v I. Korintským 1,10 se říká: „*Prosímť pak vás, bratří, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednostejně mluvili všickni, a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni jednostejnou myslí, a jednostejným smyslem.*“

Když je psáno: „...*jednostejnou myslí*“, znamená to snad přirozené vnímání? Ne. V Lukáši 24,45 se říká, že On (ten vzkříšený Kristus) „*otevřel jim mysl* (porozumění), *aby rozuměli* (slyšeli a chápali) *písmům.*“

Když je psáno: „...*jednostejným smyslem* (rozsuzováním)“, tak to v řečtině znamená „ve stejném rozeznání“. Někdo tady zmínil, že v I. Korintským 11,27-31 se píše, že někteří z nás jsou v těle nemocní, protože „*nerozsuzují tělo*“. Nerozsuzujeme tělo Kristovo. Ó, Pane!

Určitě chci ještě dnes ráno alespoň trochu mluvit o „*chlebu dětí*“. Přesto jsem nejprve velice pečlivě probral ten oddíl o „*dokonalém spojení*“. Je to proto, že věřím, že Bůh velmi jasně říká tělu Kristovu (které se sešlo na tomto místě a které představuje to větší tělo Kristovo), že do těla přichází veliké nebezpečí rozdělení a rozkolů. – A, bratři, pokud se neshromáždíme v tom „*dokonalém spojení*“ těla, neuvidíme svrchované Boží dílo.

Bůh není původcem zmatku, ani není původcem rozdělení a rozkolů. Chci vám dnes ráno říct, že věřím tomu, že ten malý díl, který z Boha vidíme (jak jedná ve Skotsku), je proto, že tam jsou lidé, mezi kterými není rozdělení. Není nás mnoho. Ve větším zástupu je to obtížnější, není-liž pravda? Nicméně myslíte si, že Bůh není schopen se i o to postarat?

Pokud chceme v našem středu vidět svrchované Boží jednání, nemůžeme dovolit, aby mezi nás vstoupilo rozdělení. Věřím, že na konci věků přijde sklizeň, ale nevěřím, že je to sklizeň, kterou kážou v Babyloně. Nevěřím, že získáme svět pro Ježíše, a On se pak vrátí a my mu ho předáme. Tohle nám však říkají! Věřím, že Bůh nechává povstat Svému poslednímu ostatku a že v něm máme sehrát svou roli. Pokud se však obrátíme jeden proti druhému a dovolíme, aby se mezi nás vloudily rozkoly a rozdělení a aby v těle způsobily rozvrat, můžeme to nejlepší minout!

Čím tolik zapůsobila prvotní Církev? Bylo to následující: „Hled'te, jak tito křesťané milují jeden druhého!“ (Ref. Jan 13,35, Skutky 2-4). Lidé nemohli uvěřit svým vlastním očím! Viděli život a viděli lásku, která se odrá-

žela v chování, jež se vymykalo normě. Dokud v nás lidé neuvidí Ježíše Krista, v nás jako v těle lidí, nebude je to přitahovat. Nepřitáhne je, když uvidí a uslyší jenom rozdělení a pomluvy, žárlivost, závist, zlomyslnost a cokoli dalšího! („Ó, Pane, vyhlazen bude [hyne] lid můj pro neumění [nedostatek poznání].“ [Ozeáš 4,6])

A tak dopouštíme, aby se dále takové věci děly, a divíme se, proč Bůh nejedná a proč nežehná. Bratři, vždyť je to tak zřejmé! Naše situace se nezmění, dokud nebudeme připraveni se těmto záležitostem věnovat a vyložit je na stůl. Myslím, že Američané mívali takové velice zvláštní rčení; myslím, že to znělo takto: „Vytáhněme tchoře na stůl.“ Je to americké rčení? Ne? Tak teď už ano!

Záležitostí, které se drží pod pokličkou, se nikdy nebudete věnovat. A ještě ke všemu, abychom dosáhli falešné jednoty, se budeme ze všech sil snažit přelepit všechny trhliny, jako kdyby vůbec neexistovaly. Bratři, v Jakubovi 5,16 se říká: „*Vyznávejtež se pak jedni druhým z hříchů.*“ Pokud budu mít něco proti Peterovi, pak půjdu a řeknu: „Peter! Pojď sem, ať tu věc můžeme náležitě probrat – tak, jak to má být!“ Takže pokud proti mně něco máte, řekněte mi to. A já pokleknu a budu prosit Boha za odpuštění a budu prosit za odpuštění i vás.

Když jsme včera večer přijali to slovo, které se kázalo, usvědčilo mě to. Seděl jsem s hlavou mezi koleny a moc jsem chtěl, aby do tohoto srdce, tohoto mého srdce vstoupila opravdová milost pokání. Nechci mít ani JEDINOU věc proti svému bratru, protože ta jediná věc by potlačila Boží život, který ve mně je, a vystavila překážku! Pokud dnes ráno na tomto místě máte něco proti svému bratru, ve jménu Páně nedovolte této věci přetrvat konec shromáždění! Je čas, aby se vše vyložilo na stůl v plném rozsahu.

Nechci na vás nic nakládat. Chci vám jen říct dobrou zprávu: tu dobrou zprávu, že Bůh je stále na trůnu! A navíc stále přivádí lidi k Ježíši – skrze Svoje lidi, kteří jsou Mu k dispozici a kteří mají srdce; skrze Svoje lidi, kteří jsou schopni trpět s trpícími; kteří jsou schopni plakat s plačícími. Ó, Bože, odpusť nám! Odpusť nám!

Nemyslím si, že byste mě tu měli dnes ráno poslouchat. Myslím, že bychom měli klečet před svatým Bohem a činit pokání z našich nedostatků. Ne z nedostatku velkých zjevení, ale z toho, že se nám nedostává dokonce ani zdravého rozumu, protože ve skutečnosti tu opravdu jde jen o zdravý rozum. Jak by Bůh kdy mohl požehnat lidem, kteří se nemají rádi? Vždyť to je Jeho

celý záměr! Ježíš věnoval hodně času tomu (přečtěte si Janovo evangelium), že hovořil o milování jeden druhého. Proč? Protože jedině tehdy může plynout Boží požehnání! Je to jediný způsob, jak dokážete, že Ježíš je živý!

Bratři, pokud proti někomu něco mám, chci to dnes ráno napravit. A pokud vy něco proti někomu máte, napravte to dnes ráno. Neodcházejte odsud ani s tou nejmenší záští! Neopouštějte toto místo ani s jedinou malou báčorkou o někom druhém, kterou byste nemohli říct veřejně. A navíc musím činit pokání z toho, že jsem naslouchal kritice o bratřích a nepovstal jsem a neřekl: „Dost! Nechci to poslouchat! To je můj bratr. Pokud máš problém, jdi a řekni mu to a společně poklekněte.“ Kéž mi Bůh odpustí! Nemám dostatek kuráže k tomu, abych povstal a stál na Ježíšově straně.

Vidím u našich lidí ve Skotsku jen částečku toho, co Bůh může udělat, když se lidé shromáždí v lásce, kterou jen Bůh může dát. Vidím, jak to umožňuje, aby Jeho požehnání plynulo k chudým a kulhavým a chromým a slepým. Věřím, že uvidím, jak Bůh sestupuje až na tu úroveň schizofrenie, a že uvidím lidi osvobozené i na této rovině! Nebudu našeho Boha omezovat svojí nevěrou! Budu věřit, že Bůh je činitelem zázraků. Budu věřit, že není nic, co by nepokleklo před Ježíšovým jménem! Ježíš řekl: „Větší věci než tyto budete činiti!“ (Pokud budete chodit v Jeho jménu a v Jeho přirozenosti a v Jeho charakteru!) Ježíš neměl proti nikomu žádnou zášť.

Víte, na koho se Ježíš hněval? Byli to náboženští tradicionalisté. Ti, kteří se chytli v doktrínách a tradicích a nebyli schopni vidět, že slova, která mluvil: „...*Duch jsou a život jsou*“ (Ref. Jan 6,63). Někdy není vidět nic jiného než tělesnost a tělesné vykládání Božího slova, a to v tolika aspektech! Lidé snižují význam Božího Slova a omlouvají svůj hřích. Dnes ráno tu sedí lidé, kteří si říkají: „Je to jen slabost! Je to jen malá chybička!“ Jenže ta chybička stačí k tomu, aby uvolnila prostor závislosti, do které vás časem dovede. Slyšte, co říkáme! **JEDNEJTE S TÍM!**

Myslím, že to byla Mavis, která jeden večer řekla: „K tomu je zapotřebí eunuchů.“ [To byli ti, kteří shodili Jezábel z okna (Ref. II. Královská 9,30-33).] Víte, kdo to je „*eunuch*“? Samozřejmě, že to víte. Mluví se o nich v 19. kapitole Matouše. Říká se tam, že někteří se tak narodili a některé tak učinili lidé, ale někteří se sami stali eunuchy pro království Boží. Víte, co to znamená být eunuch? Znamená to, že už vám nezůstává žádná jiná volba a že už ve vás nezůstalo z vašeho vlastního života nic – všechno je Jeho!

Nebudu klonovat lidi podle sebe. Jsem eunuch, a tak to ani nemůžu dělat! Nemůžeme chodit kolem a přetvářet lidi ke svému obrazu. A přesto se to v těle Kristově stále znovu a znovu děje. „Bud’ jako já. Podívej, kde chodím.“ Pokud jsi eunuchem, nemůžeš to tak dělat, protože tvůj život není tvůj. Je pryč! Je odříznut! Srdce je obřezáno!

Bůh chce „*eunuchy*“. Chce ty, kteří se sami stali eunuchy. Ty, kteří si vyvolili, že nebudou žít svůj vlastní život, ale dovolí, aby skrze ně plynul pouze Jeho život. A tak tedy, když někoho zaujmete a vedete ho k Ježíši, učiňte z něj učedníka Jemu! Ne sami sobě! Proto, aby jednou přišel den, kdy se také stane eunuchem a půjde a bude činit stejné věci.

Ježíš řekl (v Janovi 14,6 a 8,31-32):

„Já jsem ta cesta, i pravda, i život...“ a „...jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedníci moji budete. A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.“

Takže tu máme podmínku: „...jestliže vy zůstanete v řeči (slově) mé.“ To ovšem neznamená jen sedět a souhlasit s Jeho Slovem, ale činit ho. Stejně jako naše sestra mluvila o tom, jak „slova jsou laciná“, když však Bůh něco říká, musíme to udělat! Pokud budete v tomto slově ustaveni a budete v něm jednat, nebudete ho jen mluvit, ale budete v něm i chodit; a pokud ne, pak pravdou doby, ve které žijeme, je, že budete tím mužem bláznem a když přijde zkáza, budete smeteni (Ref. Matouš 7,26-27).

Jan říká: „Kdo je z Boha, slyší Boží slova“ (Ref. Jan 10,27). Neodvracejte se a neříkejte: „Bůh ke mně nemluví.“ Jestli se vám zdá, že k vám nemluví, není to kvůli Němu, ale kvůli bariéře. A hádejte, kde ta bariéra je? Jde na účet toho, co děláte, a přitom byste dělat neměli! Toho, co si dovolíte! Jsou lidé, kteří stráví více času před obrazovkami svých televizorů nebo na Internetu, kde vyhledávají různé pošetilosti, než na kolenou před svatým Bohem, aby poslouchali to, co On chce, aby slyšeli!

(Pokud to zní tvrdě, tak je to tak i myšleno.)

Bratři, seřaďme si správně své priority. Seřaďme si správně své priority. Když jsem ukončil biblickou školu, dvacet let jsem strávil na útěku před Bohem a věnoval se bláhovým věcem. Ale teď už nechci strávit dvacet sekund, aniž bych svým životem zvěstoval Ježíše. Víte, nechci získat žádné zlaté koruny. Ani v nich nechci mít diamanty, ani nic jiného. Ale největší chválou,

kteřou kdy chci slyšet, je, aby mi můj Otec řekl: „Ty jsi můj milovaný syn, v tobě se mi zalíbilo.“

Uvědomujete si plný význam toho? Podle židovské tradice, když se narodil chlapec, byl osmého dne obřezán, a pak byl svěřen do opatrování své matce. Když mu bylo dvanáct let (v té době neměli bar mitzvahs), dovedli ho do chrámu a předvedli před Hospodina. Tehdy přešel pod pravomoc svého otce. Jestliže byl jeho otec tesař, začal syn pracovat v tesařské dílně a dalších dvacet let pracoval se svým otcem. Když mu bylo třicet (nebo okolo třiceti), přišel den, kdy jeho otec svolal všechny vesničany i všechny řemeslníky. Svolal je a řekl jim: „Posad'te se, dnes večer vám chci něco říct.“ A řekl: „Synu, pojď sem.“ Objal ho a prohlásil: „Toto je můj milovaný syn, v němž se mi zalíbilo.“ Od toho okamžiku přestal syn být zaměstnancem svého otce, ale stal se jeho společníkem. (Říká se tomu: „...*spoludědicové Kristovi*“! [Ref. Římanům 8,16-17])

Jestlipak známe tu pravdu, která nás osvobozuje? Víte, že Ozeáš 4,6 říká: „*Vyhlazen bude (hyne) lid můj pro neumění (nedostatek poznání)*“?

Ve II. Mojžíšově 33,17 slyšíme chválu o Mojžíšovi, muži, kterého Bůh miloval:

„*I řekl Hospodin Mojžíšovi: I tu také věc, kterouž jsi pravil, učiním; nebo jsi našel milost přede mnou, a znám tě ze (podle) jména.*“

To je ale chvála! „...*ze jména*“ znamená: „podle povahy; podle charakteru.“ Takže Hospodin říká Mojžíšovi: „Znám tě podle povahy (charakteru). Ty a já spolu máme vztah a Moje povaha a Můj charakter jsou v tobě zformovány. Znám tě a znám tvé jméno.“ Haleluja!

V V. Mojžíšově 34,10 to pokračuje a říká se tam:

„*Ale nepovstal více prorok v Izraeli podobný Mojžíšovi, kteréhož by tak znal Hospodin tváří v tvář.*“

Jste na takovém místě, bratři? Pokud ano, pak nebudete mít žádné problémy slyšet Boha.

V Ozeáši 4,1 je psáno:

„*Slyšte slovo Hospodinovo, ó synové Izraelští, neboť má rozepři Hospodin s obyvateli země této, proto že není žádné věrnosti, ani žádného milosrdenství, ani žádné známosti Boží v této zemi.*“

Izaiáš 5,13 říká:

„Protož v zajetí půjde (jde) lid můj, nebo jest bez umění (poznání).“

Na tomto místě jsou shromážděni mladí lidé a včera večer jsem jich viděl celou řadu, jak přichází žádat o modlitbu. Když jsem je viděl, vedlo mě to k pokání. Bůh zde mluvil a já doufám, že jste to pochopili. Jednou z nej-smutnějších věcí bylo, když jsem na kolenou činil pokání a shromáždění ještě neskončilo, že v ostatních koutech místnosti bylo slyšet, jak se lidé smějí a povídají si, zatímco tady vpředu stáli jiní, kterých se Bůh dotýkal. Říkal jsem: „Bože, odpusť nám,“ neboť my jsme přece zodpovědní jeden za druhého, nebo snad ne?

Nechci na nikoho ukazovat prstem. Ale jak se můžete bavit a smát a povídat si jeden s druhým, když jsou mezi námi lidé, kteří činí pokání, klečí před svatým Bohem a je jim slouženo? Jak se můžete smát? Nemám nic proti smíchu ani proti potěšení z radosti Hospodinovy, ale, bratři, všechny věci mají svůj čas i své místo! Sám jsem poklekl, činil pokání a pozvedal své ruce. Přimlouval jsem se za ty, kteří přišli požádat o modlitbu a říkal jsem: „Pane, požehnej jim! Pane, dotkni se jich! Pane, změň je! Pane, přitáhni si je blíž k Sobě! Pane, udělej z nich něco nového! Uved' je na vyšší místo, Hospodine, Bože!“

Jak můžete od těchto věcí odvracet svoji pozornost, když je třeba, abychom se modlili? Nemluvím o dětech. Mluvím o dospělých. Bratři, toto by se nemělo dít! Ani by nemělo být třeba vám to takto připomínat. Je to návrat k základům! Nicméně je třeba je říct.

Mohli byste se se mnou, prosím, podívat do Marka 7 a veršů 24-30? Je to velice známý oddíl. Přečtu ho, protože věřím, že Slovo s sebou nese svoji vlastní moc a koná svoje vlastní dílo a Bůh Své Slovo dokoná.

„A vstav odtud, odšel do končin Týru a Sidonu, a všed do domu, nechtěl, aby kdo věděl, ale nemohl se tajiti. Nebo uslyševši o něm žena, jejíž dcerka měla ducha nečistého, přišla a padla k nohám jeho. (Byla pak ta žena pohanka Syrofenitská rodem.) I prosila ho, aby d'ábelství vyvrhl z její dcery. Ale Ježíš řekl jí: Nechat' se prvé nasytí dítky; nebť není slušné (vhodné; správné) vzíti chléb dětem (chléb dětí) a vrci je štěňatům (psům). A ona odpověděla a řekla mu: Ovšem, Pane, nebo štěňátka (psi) jedí pod stolem drobty synů (dětí – doslovný překlad). I řekl jí: Pro tu řeč jdi, vyšloť jest d'ábelství z tvé dcery. I odšedši do domu svého, našla děvečku, ana leží na loži, a d'ábelství z ní vyšlo.“

Přečtěme si stejný příběh tak, jak je zaznamenán v Matouši 15. Právě dnes ráno je třeba, abychom si ho přečetli. Verš 22:

„A aj, žena Kananejská z končin těch vyšedši, volala, řkuci jemu: Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův. Dceru mou hrozně trápí d'ábelství. On pak neodpověděl jí slova. I přistoupivše učedníci jeho, prosili ho, řkouce: Odbud' ji, neboť volá za námi. On pak odpovědév, řekl: Nejsem poslán než k ovcem zahynulým z domu Izraelského. Ale ona přistoupivši, klaněla se jemu, řkuci: Pane, pomoz mi. On pak odpovědév, řekl: Není slušné vzíti chléb dětem a vrci štěňatům (psům). A ona řekla: Takt' jest, Pane. A však štěňátka (psi) jedí drobty, kteříž padají z stolů pánů jejich. Tedy odpovídaje Ježíš, řekl jí: Ó ženo, veliká jest víra tvá. Staniž se tobě, jakž chceš. I uzdravena jest dcera její v tu hodinu.“

Je napsáno, že tato žena byla pohanka. Jeden z nejjadrnějších výrazů, jaký kdy mohl židovský rabín užít ve vztahu k pohanům, bylo nazvat je „psi“. Je to jako říkat o policistech v naší zemi, že jsou „svině“. Nevím, jestli stejný zvyk máte i v Americe, ale takhle mluví lidé v Británii o policistech, když s nimi nejsou spokojeni. Ježíš se tedy obrací k této ženě a říká: „Toto je vyvolený chléb, není pro psy.“ V židovském chápání bylo „psi“ označení pro zvrhlíky. Ve Starém zákoně se psi říkalo homosexuálům. Je to velmi silné slovo, ale Ježíš ho přesto použil. Proč? Nezní to jako náš Ježíš, aby někomu říkal, že je pes, zvrhlík! Takže o co mu vlastně šlo? Věřím, že Ježíš pátral hluboko v srdci té ženy, aby viděl, s jakou opravdu přichází. A na základě její odpovědi řekl: „Ó ženo, veliká jest víra tvá...“ Víte, že jen dvakrát v Písmu Ježíš takto chválí ty, kdo měli víru? A v obou případech se jedná o pohany! Kromě příběhu o této ženě čteme stejná slova v Lukáši 7,9, kde Ježíš řekl setníkovi: „Velká je tvá víra. V celém Izraeli jsem tak velikou víru nenalezl.“ Takže když Ježíš takto s tou ženou mluvil, myslíte si, že byl proti pohanům? Ne, ale něco se je snažil naučit. Ó, bratři, opravdu rozumíme svému Pánu?

Co Ježíš myslel tím „*chlebem dětí*“? Ve stejné pasáži v Matouši 15 poté, co Ježíš řekl té ženě tato slova, příběh pokračuje ve verši 28 slovy: „I uzdravena jest dcera její v tu hodinu.“

Slovo, které je zde přeloženo jako „uzdravena“, je řecké slovo „*iaomai*“. (Vzhledem k tomu, jak se „*iaomai*“ v evangeliích používá, je vidět, že je to slovo často užívané k popisu výsledku toho, když se Ježíš dotýkal nemocných a těch, kteří potřebovali vysvobození z nečistých duchů.)

Znamená to „být uzdraven, být vyléčen, být obnoven k tělesnému zdraví, být vysvobozen od démonů.“ A to je „*chléb dětí*“!

Už před chvílí jsem vám říkal, a neříkal jsem to jen tak lehkovážně, a řeknu to ještě jednou – na tomto místě jsou lidé, kteří dnes potřebují „*chléb dětí*“. Víte, že nemusíte mít vedle sebe nikoho, kdo by vám pomohl k vysvobození, pokud máte chléb dětí? Ty nečisté věci vás samy opustí! Jsem si jist, že všichni bratři by tak rádi s vámi stáli a viděli vás vysvobozené, ale myslím, že nechápete, co „*chléb dětí*“ opravdu znamená.

Myslím, že jsme se o mnohé připravili. Na základě dědického práva (protože jste se narodili z Ducha Božího) máte nárok na chléb dětí. A pokud tento chléb nejíte, znamená to, že o něj buď nedbáte, nebo nemáte dostatek poznání. Je čas porozumět tomu, kdo jsme v Ježíši Kristu!

Když nerozumíme tomu, kdo jsme v Ježíši Kristu, je to naprostý anachronismus! Každou žilkou svého bytí tohoto neporozumění lituji. Neustále na něj narážím, protože nejméně třikrát nebo čtyřikrát týdně lidem kážeme Boží Slovo a modlíme se s nimi. Sloužíme lidem, kteří mají přímo zoufalé potřeby, a někdy se stane, že do středu dění vstoupí nějaký jiný křesťan. Sloužíme lidem na ulicích a najednou přijde bratr, který zakouší mnohem více porážky než oni! Říká, že je znovuzrozený a že je pokřtěný Duchem svatým, a přitom potřebuje více vysvobození než tito lidé! To by se nemělo stávat!

Pokud se dnes ráno cítíte poraženě, proč tomu tak je? Jak to, že máte ve svém životě zlovyk, který nejste schopni překonat? Proč jsou ve vašem životě věci, které úplně přerostly v závislost? Řeknu vám to: Je to proto, že nepřijímáte „*chléb dětí*“ a nemáte plné vědomí potenciálu, který v něm je. Čím rychleji si vše dáte do pořádku, tím rychleji se přesunete do skupiny vítězů a uniknete ze skupiny neúspěšných.

Je příliš mnoho lidí (a i dnes ráno je tady mnoho „neúspěšných“), kteří toto slovo potřebují slyšet. Nemáte úspěch, protože buď nevíte a nedostává se vám poznání, nebo neposloucháte. Nenapadá mě žádné jiné vysvětlení. Vás snad ano? Nemyslím si, že by existovala jiná odpověď. Všechno ostatní jsou jen výmluvy! A proto potřebujeme slyšet to, co tu dnes ráno zní!

V Lukáši 5,17 je psáno, že mnoho lidí přišlo na místo, kde se Ježíš nalézal a že: „...*moc Páně přítomna byla k uzdravování jich.*“

V Lukáši 6,17-19 také čteme, že k Ježíšovi přišly celé zástupy. Lidé byli uzdravováni, nečistí duchové byli vymítáni; vycházela z Něj moc:

„I sstoupiv s nimi, stál na místě polním, a zástup učedníků jeho, a množství veliké lidu ze všeho Judstva i z Jeruzaléma, i z Týru i z Sidonu, kteříž při moři jsou, kteříž byli přišli, aby jej slyšeli, a uzdraveni byli od neduhů svých. i kteříž trápeni byli od duchů nečistých. A byli uzdravováni. A všecken zástup hledal se ho dotknouti; nebo moc z něho vycházela, a uzdravovala všecky.“

Přečtěme si I. Petr 2,24, kde se o Ježíši říká:

„Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinalostí (ranami) uzdraveni jste.“

Pokud se blíže zaměříme na slovo, které je v těchto verších přeloženo jako „UZDRAVENI“, zjistíme, že je to totéž řecké slovo „*iaomai*“, které se stejně překládá i v Matouši 15,28 („*uzdravena*“).

V současné době existuje v Anglii jisté hnutí; nejsem si jist, zda už dospělo i do Ameriky. (Obyčejně Amerika přichází do Anglie, ale možná, že toto hnutí jde opačným směrem.) Nicméně toto nové hnutí kritizuje a otevřeně popírá potřebu Ježíšovy krve k uzdravení lidí. Říká, že krev je třeba pouze pro hříšníky. Ti lidé vám to, pokud budete chtít, klidně dokáží.

Minulý týden v úterý jsme měli modlitební shromáždění. Modlil jsem se za lidi a za tu mladou dívku, co měla problémy s alkoholem a vším tím ostatním, a najednou jsem spatřil vejít nějakou ženu. Rozpoznal jsem v ní ducha, který ani trochu nepřipomínal ducha zbožnosti. Chtěla na tu mladou ženu vložit ruce, ale já se otočil a zabránil jí v tom. Víte, že i dnes existuje něco takového, jako je „přenos duchů“? Nedovolte jen tak někomu, aby na vás vkládal ruce. Pokud to dovolíte, koledujete si o problémy. Tehdy jsem tomu zabránil a modlil se za ochranu Ježíšovy krve, aby se té ubohé dívky nic zlého nedotklo. Měla už tak dost problémů i bez toho, aby jí ještě někdo přidával další.

Na konci shromáždění za mnou přišel jeden člověk a řekl mi: „Nemáš právo se tak modlit, protože krev neochraňuje. Není to v Písmu!“

Víte, dávám si vždy pozor na lidi, kteří se snaží snížit moc Ježíšovy krve! Nepřítel se třese, když vyslovíte krev Ježíše Krista. Měli bychom znát

písně o Ježíšově krvi a zpívat je s určitým záměrem. Ne z tradice, ale s určitým záměrem. Amen!

Jak už jsem zmínil, měli jsme kdysi doma televizi, dokud jsme se jí jednoho dne nezbavili. Jak řekl David Wilkerson, to nejlepší, co můžete udělat, je, že vezmete sekeru a televizi zničíte. Získáte tím svobodu! Víte, nám televize ani trochu nechybí. Ani nevím, kde bychom našli čas se na ni dívat. Uvolnilo nás to pro takové místo ve službě, že bychom už nikdy neměli čas sednout si a dívat se na ni. Haleluja!

Jakmile však o těchto věcech začneme mluvit veřejně – křesťané se vždycky rozhorlí: „Nedívám se na nic jiného než na programy o přírodě!“ Už jste to někdy slyšeli? Jestli chcete, klidně tomu věřte. Haleluja!

V Lukáši 10,19 je psáno:

„Aj, dávámť vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřítelů, a nic vám neuškodí.“

Slyšíte to? Toto je chléb dětí! Poslouchejte mě! Toto je chléb dětí. Je psáno: „Aj, dávámť vám moc...“

Slovo přeložené zde jako „*moc*“ je v řečtině slovo „*exousia*“ a znamená „autorita“.

„...na všelikou moc nepřítelů...“

To druhé slovo přeložené také jako „*moc*“ je v řečtině slovo „*dunamis*“ a znamená „*moc*“. Rozumíme tedy rozdíl mezi „*exousia*“ a „*dunamis*“? Nepřítel má „*dunamis*“ (má trochu té moci dynamitu), ale Boží děti, synové Boží, mají „*exousia*“ (Bohem danou autoritu) nad „*všelikou mocí nepřítelů*“! Dědičně jsme obdrželi Bohem danou autoritu k tomu, abychom řekli: „Ve jménu (v povaze a v charakteru) Ježíše, který ve mně přebývá, jsi mrtev! VYJDI! V JEŽÍŠOVĚ JMÉNU!“

Bratři, pokud dnes ráno nestojíte na místě autority, není to proto, že by pro vás nebyly všechny nutné věci připraveny, ale proto, že se nesytíte chlebem dětí.

V Matoušovi 6,9 Boží Slovo říká:

„Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. Přid' království TVÉ. Bud' vůle TVÁ...“

Ježíš pak pokračuje a říká zvláštní věc:

„*Dej nám pro tento den náš denní chléb...*“ (doslovný překlad).

Nevím, zda si to uvědomujete (možná, že to někomu pomůže porozumět), ale já věřím, že když Duch živého Boha psal Nový zákon, neexistovalo tehdy slovo pro „*Boží lásku*“, které by vystihovalo, co Boží láska skutečně znamená. Měli slovo „*eros*“ pro sexuální lásku, slovo „*phileo*“ pro bratrskou lásku, ale nebylo žádné slovo, které by dosahovalo k Boží lásce. A tak vymysleli nové slovo – „*agape*“.

Stejně tak věřím, že když se Ježíš modlil tuto modlitbu a Duch Boží ji spisoval, že neexistovalo slovo, které by mohlo popsat tento druh chleba. Ježíš řekl: „...*náš vezdejší (denní) chléb.*“ Slovo přeloženo jako „*vezdejší (denní)*“ se v celém Novém zákoně užívá pouze dvakrát a v obou případech je to v modlitbě Páně (v Matouši 6,11 a v Lukáši 11,3). Bylo vytvořeno a použito slovo k popisu něčeho mnohem významnějšího, než byl obyčejný „*denní*“ chléb! Popisovalo „*chléb dětí!*“ „*Chléb náš vezdejší (pro tento den), dej nám dnes.*“

Řecké slovo pro „*denní*“ (uvádím to pro ty, kteří mě jako Berojští zkoumají) je „*epiousios*“. Toto slovo vzniklo spojením dvou slov: „*epi*“, což znamená „*pro*“, a „*ousia*“, což znamená „*bytí*“ nebo „*podstata*“. „*Pro naši samotnou podstatu!*“ „*Pro naše samotné bytí nám dej chléb dětí!*“ Slyšíte to?

Tento „*denní chléb*“ kážeme velmi okleštěně, pokud si myslíme, že jde jen o Boží zaopatření (naš bochník) pro dnešní den. Proč by Duch svatý tvořil zvláštní slovo? Cožpak neví, co dělá? Bratři, tohle je lekce, kterou dnes ráno potřebujete slyšet. „*Chléb dětí*“ opravdu existuje a pokud tento chléb denně nepřijímáte, nepřítel vás porazí a dostane vás do nesnází! O tom to celé je. Možná vám toto učení připadá velice základní, musíte ho ale slyšet, protože je to pro vás životně důležité!

Nevím, zda to víte, ale my nejsme spaseni Ježíšovou smrtí. Když jsem tohle zmínil naposled (bylo to v Irsku), jednoho muže to tak rozčílilo, že vyskočil ze židle a začal na mě křičet. Jenže spasení opravdu není skrze Ježíšovu smrt, a i vy to pochopíte, když si přečtete Římanům 5,10. V tomto verši je psáno, co Ježíšova „*smrt*“ dokončila (smířila nás s Bohem a uvedla nás zpět do vztahu s ním), ale je to Jeho „*život*“, skrze který jsme spaseni.

„*Poněvadž byvše nepřátelé, smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadtoť smíření jsouce, spasení budeme skrze život jeho.*“

S Bohem jsme skrze smrt Jeho Syna smířeni, ale spasení jsme skrze Jeho život. Ježíšův „*život*“ je naším spasením. Byli jsme spaseni; jsme „spasováni“; a budeme spaseni! Je to probíhající proces. Není to jen čtyřminutová modlitba někde na kolenou. To není spasení! Jediná modlitba na kolenou je to nejomezenější vyjádření spasení, o jakém jsem kdy slyšel, a přesto se to takhle předkládá mladým lidem. Spasení je neustálá chůze s Hospodinem, každodenní přijímání chleba dětí, abyste mohli dojít spasení. A budete spaseni a posunete se do plného Božího života a plné Boží authority.

Bratři, musíme těmto věcem naslouchat! Už mě unavuje koketovat s křesťany, kteří neustále chodí kolem s ocasem staženým mezi nohama a naříkají! „Modli se za mě, bratře Bille. Modli se za mě, bratře Bille.“ Modlíte se za ně, ale za týden jsou tu zas a říkají: „Modli se za mě, bratře Bille! Modli se za mě, bratře Bille...“

Jsem přesvědčen, že je něco v nepořádku se křtem v Duchu svatém, tak jak se dnes prezentuje. Včera večer jsem přistoupil k mladému Peterovi ze Schuyleru a modlil jsem se za něj, aby byl čerstvě pokřtěn živým Božím Duchem. Také jsem se modlil za plnost tohoto křtu. Myslím si, že prodáváme křest Duchem svatým neúplně. Bratři, vždy když jsou v Písmu o nějaké věci dvě nebo tři svědectví, pro správné čtení, studium a pochopení Slova musíme všechna tato svědectví propojit a vidět plnost Božího vyjádření, které Bůh ve Svém Slově říká! Je psáno (v II. Korintským 13,1 a Matouši 18,16):

„Aby v ústech dvou neb tří svědků stálo každé slovo.“

Ježíš mluvil o křtu Duchem svatým v Matouši, Markovi a Janovi. Když dáte všechny tyto příběhy dohromady, zjistíte, že mluví o tom, že budete křtěni „...*Duchem svatým a ohněm*“. Velmi jsme snížili význam křtu Duchem svatým, protože není vidět lidi křtěné Božím „*ohněm*“, a ani o tom ohni neučíme! Oheň odstraňuje veškeré plevy a všechnu nečistotu a smetí i vše ostatní, co přebývá v chrámě a musí se z něj dostat ven! Pokud ve křtu Duchem svatým není přítomen oheň, pak podotýkám, že se nejedná o pravý křest. A možná ani jazyk, kterým mluvíte, není pravým jazykem!

Poslouchejte mě, protože se jedná o velice vážnou věc. Pokud součástí křtu není oheň, pak byl snížen význam Božího křtu! Vidím křesťany, jak pobíhají sem tam a mluví v jazycích. A přitom se nalézají na místě porážky. A to proto, že se jich nikdy nedotkl oheň! Souhlasíte, bratři? Je to opravdu tak?

Chci vám říct dvě věci: Pokud nemáte plnost křtu, pak jste něco opomíneli. A pokud denně nepřijímáte svoji porci chleba dětí, pak v boji padnete a nezvítězíte. Potřebujete chléb dětí, protože bez něj se Boží království nezjeví ani ve vás, ani vně, a Boží vůle se nenaplní.

Ježíš řekl: „...chléb náš *vezdejší dej nám dnes*.“ Proč myslíte, že Ježíš tato slova poskládal dohromady? Snad abychom se jen tak pomodlili pěknou modlitbičku, a pak šli spát a zapomněli na ni? Tento chléb je Božím životem, který vás zachrání! Dnes! A navíc vás zachrání i zítra! Toto je „*chléb dětí*“. Amen.

Ve II. Mojžíšově 16,4 je psáno:

„I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já dám vám chleba s nebe jako déšť, a vycházeti bude lid a sbírat, což by postačilo na každý den...“

Tento příběh znáte. Izraelci měli každý den vycházet ze svých stanů a nasbírat si na ten den svoji porci chleba. A Bůh sám se postaral o „*sabat*“, Boží odpočínání. Našli se však tací, kteří si řekli: „Vím, co udělám. Dám si nohy na stůl a ještě si chvíli poležím. Nebudu stát ve frontě, ale počkám do dvanácti, a pak si posbírám své.“ Jenže co se stalo do dvanácti hodin? Vyšlo slunce a manna se rozplynula. A tak odešli hladoví, a dobře jim tak, protože neposlechli Boží Slovo. [Písmo zaznamenává, že „*chléb*“ byl dáván a lidé ho sbírali v ranním čase. (Ref. II. Mojžíšova 16,12-14, 21.)]

Dříve než se začnu modlit za ty křesťany, kteří za mnou stále přicházejí, většinou se jich ptám: „Chodíš s Bohem? Jsi Bohu poslušný?“ Oni řeknou: „Ano!“ Já na to: „Máš s Bohem obecenství hned po ránu? Sbíráš si svou denní porci?“ „No, dělávám to večer, v deset hodin!“ Říkávám: „Večer už je příliš pozdě. Do té doby se ti už podaří nakopnout kočku, pohádat se se ženou a udělat špatně všechno možné. Večer bys měl činit pokání, ne se sytit!“ Proč myslíte, že je právě toto v Písmu napsáno? Je to jako napomenutí pro vás i k vašemu zbudování! Pochopte, co Bůh ve Svém Slově říká.

Byl tu ještě jeden chytrák, který si řekl: „Vím, co udělám. Vstanu brzy, přivstanu si a nastrádám si do zásoby, takže zítra si budu moct přispát.“ Hádejte, jak to dopadlo. – Získal jenom smradlavé červy! A zasloužil si je, protože nejednal Božím způsobem a podle Božího záměru. Proč si myslíte, že můžete vzít Boží dílo do svých rukou a že tomu rozumíte lépe než Bůh? Spravujete svůj život podle SVÉHO vlastního plánu a SVÉHO vlastního záměru a divíte se, proč vám věci nevycházejí! Můžu vám říct jen tolik: Pokud jste dnes ráno nepřišli k Hospodinu a nenechali se čerstvě naplnit veškerou

Boží plností, pokud na vás dnes ráno nesestoupil oheň a nenasytil vás ten chléb, pak jste odpadlíci!

Když jsem tohle řekl v Německu, vysloužil jsem si jeden či dva zamračené pohledy. Být odpadlíkem totiž znamená, že jsem dnes od Boha dále, než jsem byl včera. To je plný význam toho slova. Víte, Bohu se vzdálíte tak nepozorovaně. Jeden den si vezmete volno a řeknete si: „Zasloužím si dovolenou.“ A dříve než se nadějete, už máte dva dny volna, a pak tři. Děje se to velmi nenápadně – a najednou se divíte, proč od vás odchází radost. Divíte se, proč se vám zanášejí komunikační linky! Divíte se, proč už více neslyšíte Boží hlas jasně, divíte se, proč se najednou nic neděje, když se modlíte za lidi! Někdy se my lidé chováme velice hloupě: Neděláme věci podle Božího plánu, vzoru a záměru.

Ve II. Mojžíšově 19,6 Bůh říká Izraelitům: „*A vy budete mi království kněžské a národ svatý,*“ a ve verši 8 na to lid odpověděl: „*Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti.*“

O několik veršů později, ve II. Mojžíšově 20,19 je psáno: „Mluv s námi ty, Mojžíši, jen ať s námi nemluví Bůh. Nelíbí se nám ten hluk, co přichází z nebe. Nelíbí se nám zvuk toho hlasu! Ty poslouchej za nás!“ Izraelci prodali své slyšení a dali ho člověku!

Bratři, rozumíte tomu? Toto jim Bůh mluvil dávno předtím, než bylo ustaveno Levítské kněžství nebo cokoli jiného! Byl to Boží záměr už od počátku. A na stejném místě bychom dnes měli být i my – „králové a kněží našemu Bohu“!

Slyšíte, jak se v těchto verších ve II. Mojžíšově mluví o „*chlebu dětí*“? A to je teprve Stará smlouva! (Představte si, jaké to musí být v Nové smlouvě!)

V. Mojžíšova 29,5-6:

„*A vedl jsem vás čtyřiceti let po poušti, nezvetšela roucha vaše na vás, a obuv vaše neztrhala se na nohách vašich. Chleba jste nejedli, vína a nápoje opojného jste nepili, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bůh váš.*“

V Janovi 6 Ježíš vyzdvihuje právě tento starozákonní model a převádí ho do novozákonního chápání. Přečtěme si, co nám v této kapitole říká. Začneme od verše 32. Ježíš vás vyzdvihuje na novou rovinu duchovního porozumění.

„...*Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Otec můj vám dává ten chléb s nebe pravý.*“

Verš 48: „*Ját' jsem ten chléb života.*“

Verš 51: „*Ját' jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky.*“

Katolická církev se tohoto slova chytila, pojala ho tělesně a prohlásila: „Vyřknu nad tímto chlebem ‚mantru‘, a stane se z něj tělo Ježíše Krista. A nad tímto vínem vyřknu ‚mantru‘, a stane se z něj Jeho krev.“ Chápeme, že se jedná o okultní záležitost? Takovéto jednání vychází z okultismu a znovu se na některých místech vkrádá do těla Kristova! A navíc, bratři, pokud nebudeme opatrní, může se vloučit i sem mezi nás. Pokud slovům v Bibli „*Duch jsou a život jsou*“, (Ref. Jan 6,63) neporozumíte v Duchu, nikdy se v Bohu neposunete dále.

Chtěl bych už skončit. Víím, že jsem dnes už mluvil dost dlouho, ale rád bych zakončil tím, co je ještě třeba říci o chlebu dětí. Mluvil jsem o Božím Duchu, jak vytvořil nové slovo pro lásku. Podívejme se ještě na příběh drahého, drahého Petra v Janovi, kapitole 21. Petr třikrát zapřel Pána a (v čase vzkříšení, ještě než Ježíš vstoupil k Otci) Ježíš ho, v Janovi v této 21. kapitole, třikrát povolal. Tímto povoláním udělal pro Petra něco velice neobyčejného – přitáhl ho k sobě a smířil ho se sebou samým. Petr tam stál, člověk, který se tak neuvěřitelně vychloubal: „Všichni tito tě zapřou, ale já ne.“ Přesto mu Ježíš odpověděl: „Petře, dříve než kohout zakokrhá...“

Víte, co znamená to „kohoutí kokrhání“? Znamená to čas třetího nočního bdění – tři hodiny ráno. Ježíš říkal: „Petře, dříve než zítra ráno odbijí tři hodiny, třikrát Mě zapřeš.“ V Písmu čteme, že se to opravdu stalo. A později (v Janovi 21) se velmi zraněný Petr, který právě na lodi chytil ryby v Galilejském moři, setkal na břehu s člověkem u ohně. Na ohni se pekly ryby. Ježíš na Petra i ostatní učedníky, kteří s ním byli na lodi, zavolal: „Děti, co jste chytili?“ „Ale nic.“ Všimněte si, že zde Ježíš volá úplně stejně, jako tomu bylo na samotném počátku (Ref. Lukáš 5,1-8). Bůh vždy činí totéž na začátku i na konci, od začátku do konce a od konce na začátek. Pokud tento princip pochopíte, porozumíte lépe i Božímu Slovu.

A tak Ježíš učedníky nakonec přivede k Sobě, oni poznají, že je to Pán, a On řekne: „Petře, miluješ (*agape*) mě? (Miluješ mě tou Boží láskou?)“ A Petr odpovídá: „Ovšem, Pane, Ty víš všechno. Miluji (*phileo*) Tě.“

To je ten Petr, co se tak vychloubal. Najednou říká: „Nejsem schopen se pozvednout do Boží lásky, ale dám Ti vše, co mám. Budu Tě milovat láskou, kterou mám.“ A tak Ježíš odpoví: „Pas mé beránky.“

Pak se Ježíš ptá znovu: „Petře, miluješ (*agape*) mě?“ „Ó, Pane, Ty víš všechno. Miluji (*phileo*) Tě (miluji Tě tou lidskou láskou).“

Výborně, tak to už se dvakrát ponížil. A Ježíš Petrovi říká: „Pas mé ovce.“ Povýšení! V tomto bodě se beránci stali ovce.

A pak potřetí: „Petře, miluješ (*phileo*) mě?“ Ježíš tu namísto *agape* použil slovo *phileo*, a tím sestoupil na Petrovu úroveň. Dovedu si v tomto bodě Petra představit, jak volá a říká: „Ó, Pane, ty víš všechno – ano, miluji (*phileo*) Tě... Vše, co mám, je Tvé.“ Už se nechvástal. Už se nechlubil sám v sobě. Dával to, co měl. Amen.

Podívejme se rychle do Jana 15, verše 12-14:

*„Totoť jest přikázání mé, abyste se milovali (*agape*) vespolek, jako já miloval (*agape*) jsem vás. Většího milování (*agape*) nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátely své. Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám.“*

Znamená to položit svůj život. Verše 20-21.

„Pamatujte na tu řeč, kterouž jsem já mluvil vám: Neníť služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vámt' se protiviti budou, poněvadž řeči mé šetřili, i vaší šetřiti budou. Ale toto všechno učiní vám pro jméno mé; nebo neznají toho, kterýž mne poslal.“

Jan 16 od verše 1:

„Toto mluvil jsem vám, abyste se nezhoršili. Vypovědíť vás ze škol, ano přijdeť čas, že všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží.“

Bylo nám řečeno, že nemáme nikdy vystupovat ze synagogy, dokud nás z ní nevyhodí. Bůh nás musel vyhodit dvakrát, než nás dostal na správné místo. A tak, bratři, víte, odkud přichází pronásledování? Nepřichází od pohanů. Nepřichází zvnějšku, ale od těch v synagoze, od těch, kteří si říkají církev. A budou si myslet, že tím Bohu slouží! Slyšíte, odkud přijde proti-venství?

Verš 3: *„A toť učiní vám proto, že nepoznali Otce ani mne.“*

V Lukáši 24 vzal vzkříšený Ježíš na cestě do Emauz chléb a lámal ho, dal učedníkům a jim se otevřely oči. Poznali Ho a když se vrátili k ostatním, řekli, že Ho poznali v „lámání chleba“ (Ref. Lukáš 24,35). Ježíš se vždycky dává poznat v lámání chleba.

(Bratři, tyto verše, tato slova, která vám říkám, jsou Duch a jsou život. Nevracejte se k základům té staré církve. Pochopte, co říkám – jsou Duch a jsou život. Nevracejte na tělesnou rovinu to, co vám říkám.)

Ještě rychle projdeme několika verši. Ještě jednou se podívejte do I. Korintským 11,29-31. Mluví se zde o důsledcích toho, když nerozpoznáváme tělo Páně, a o tom, že pokud budeme rozsuzovat sami sebe, nebudeme souzeni:

„Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně. Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí. Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni.“

Verš 24 cituje Ježíše, když vzal chléb, rozlomil ho a řekl:

„To jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku.“

Tato slova jsou Duch a jsou život.

V I. Korintským 12,13 je psáno: „*Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme...*“

Efezským 4,15: „*Ale upřímě se majíce v lásce (mluvíce pravdu v lásce – doslovný překlad), rostíme v toho všelijak, kterýž jest hlava, totiž v Krista...*“

Verš 16: „*Z kteréhož všecko tělo příslušně spojené...*“

(Zde je znovu zmíněno: „*příslušně spojené (hodící se k sobě)*“.)

Pavel dokonale rozuměl tomu, co říkal. Ve II. Korintským 4,7 říká následující:

„Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby důstojnost té moci byla Boží, a ne z nás.“

Ve verši 10 pokračuje slovy:

„Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl.“

Lidé neuvidí Ježíše, dokud ho nespatří ve zlomeném těle Kristově – uvidí Ho tehdy, když já budu zlomen před Ním i před lidmi. Když otevřu svůj dům a budu sloužit Kristovou láskou a Jeho životem každému, koho On

pošle. Už před lety jsme se vzdali veškerých nároků na vlastnictví svého domu nebo čehokoli jiného. A Bůh nám požehnal.

V současné době u nás bydlí jeden člověk – kdyby nebyl u nás, asi by byl ve vězení a pravděpodobně i mrtev. Má schizofrenii. Je obžalován z velice, velice vážného činu – znásilnění. Nevěřím, že by byl vinen, ale policie a sociální služby si to myslí. Požádali nás, zda bychom ho nevzali k sobě, a já souhlasil. Tento muž je pro nás tím největším požehnáním za poslední tři měsíce. Chápete to? Někdy nám uniknou přestrojení andělů, protože je nejsme schopni rozpoznat. Tento člověk miluje Ježíše. Má srdce Ježíšova služebníka a neuvěřitelně nám žehná.

Nechápeme, co znamená rozlomené tělo Kristovo. Bratři, slyšte mě. Nepromeškejte svoji příležitost požehnání, která spočívá v tom, že pro Něj budete rozlomeni. V Římanech 12 se mluví o tom, abychom sami sebe obětovali jako *živou oběť*, abychom mohli zkusit, jaká je „*vůle Boží dobrá, libá (příjemná) a dokonalá*“. Bůh žádá oběti, ve kterých je každá vaše částička Jemu vydaná a před Ním rozlomená.

V Matouši 26, Markovi 14 a Lukášovi 7 je zmínka o ženě (prostitutce), která přišla k Ježíšovi a přinesla Mu to nejvzácnější, co měla. Dávno předtím už ztratila své panenství i jakékoli vyhlídky na manželství. Víte, když mladé židovské děvče vyhlíželo svůj svatební den, dlouho se na něj připravovalo. Nevím, jestli to, co teď zmíním, někdy existovalo i v Americe, ale v Evropě a ve Skotsku jsme mívali takovou starou tradici, že když mladá dívka vyrůstala, už jako dítě dostala spodní zásuvku ve skříni. Do té spodní zásuvky si ukládala všechny své vzácnosti i věci, které si ušila. Šila si noční košili. Udělala na ní tak krásné švy, jak jen dovedla, a vyšila na ni i ozdoby. Jednoho dne pak přišel mladý muž a v té zásuvce bylo vše připraveno pro svatební noc, kdy se dívka stává nevěstou.

A tak tady stála prostitutka, která už ztratila veškerou naději na manželství. Který muž by si ji vzal? Jakou měla naději na to, že by ještě mohla žít normální život? Stále si však pro tu svatební noc ve své spodní zásuvce uchovávala „*alabastrovou nádobu*“ plnou krásné vůně. Byl to ten nejvzácnější poklad, jaký už od dětství uchovávala. Jak byla týraná životem! Jak s ní zle nakládali! Lidé si o ní nemysleli nic dobrého, ale ona si stále držela svůj poklad. Dokonce i uprostřed své opuštěnosti byla stále schopna hledět k tomu jednomu dni, kdy se stane nevěstou – pannou. Nicméně vzala tuto nejkrásnější, nejvzácnější věc a rozbila ji Ježíšovi nad nohama a nad

hlavou, a nohy Mu pak vytřela svými vlasy. Dala Mu tu nejvzácnější věc, jakou kdy v životě mohla mít, a Ježíš na to řekl: „Toto bude na její památku.“ Avšak zloděj Jidáš řekl: „Proč se to neschovalo tady?“ (Ruku držel na tobolce.) Vždy se najdou lidé, kteří se budou ptát: „Proč od tebe Bůh žádá takovou obět?“ a budou říkat: „Jaká škoda!“

Kdysi žil jeden člověk, který se jmenoval Albert Schweitzer. Možná ani vy ani já nesouhlasíme s jeho teologií. Ale Schweitzer měl pět vysokoškolských diplomů. Byl profesorem hudby, doktorem teologie, doktorem filozofie, lékařem a už jsem zapomněl, co byl ten poslední diplom, ale měl jich pět.

Tento muž odpověděl na Boží volání, všechno zahodil a odjel do Afriky, kde založil osadu pro malomocné. Když v této osadě došlo na čas jídla, zaměstnanci a všichni bez malomocenství seděli na jedné straně a malomocní na straně druhé. Jednoho dne doktor Schweitzer přešel na druhou stranu a posadil se s malomocnými.

Nevím, co tou cenou bude ve vašem životě, bratři, ale bude vás to stát všechno, co vlastníte, a vše, co máte. Mnozí lidé vás budou kritizovat, mnozí vás budou zesměšňovat. Lidé se vám budou posmívat. Ale pokud chcete slyšet tu chválu: „Toto je můj milovaný syn, v němž se mi zalíbilo,“ nelze ji získat žádným jiným způsobem. Tohle znamená zlomené tělo Kristovo – když veškeré vaše ambice, veškeré naděje jsou vydány Bohu.

Efezským 5,2: „*A chod'te v lásce, jako i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a obět Bohu u vůni rozkošnou.*“

II. Korintským 2,14-16: „*Bohu pak chvála, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě. Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, kteříž k spasení přicházejí, i v těch, kteříž hynou. Těmto zajisté vůně smrtelná k smrti, oněmno pak vůně života k životu.*“

Těm, kteří neznají Ježíše, budete vůní a chutí smrti. Není vám někdy divné, když někam přijdete, proč na vás lidé reagují negativně, aniž by k tomu měli jakýkoli zjevný důvod? Je to „*smrt k smrti*“! Avšak těm, kteří chodí v Duchu, jste „*život k životu*“, „*rozkošná vůně*“ Hospodinu.

Myslím, že už jsem řekl víc než dost. Mluvil jsem tak dlouho proto, abych vyzdvihl následující pravdu: **BŮH VÁS VOLÁ NA NOVÉ MÍSTO V KRISTU. POKUD CHCETE VIDĚT BOŽÍ JEDNÁNÍ VE SVÉM**

ŽIVOTĚ A V ŽIVOTĚ SVÉHO OBECENSTVÍ, VSTUPTÉ, PROSÍM, NA MÍSTO ÚPLNOSTI V BOHU. V BOŽÍM KRÁLOVSTVÍ NEJSOU ŽÁDNÍ DĚLNÍCI NA ČÁSTEČNÝ ÚVAZEK! V BOŽÍM KRÁLOVSTVÍ JE TO – BUĎ VŠECHNO, NEBO NIC. NECHŤ VÁM BŮH POŽEHNÁ.